

GENÇLİK HAREKETİ ACISINDAN YAKIN GEÇMİ İN DEĞERLENDİRİLMESİ

27 Mayıs 1960 Hareketinden sonra gelişen gençlik hareketleri, 1960 Anayasasının getirdiği nisbi özgürlük ortamında hem örgütsel hem de dünya görüşü olarak gelişti. Ama başlangıçta özellikle dünya görüşü olarak devrimci düşüncenin çok uşağındaydı. Başlangıçta sadece bir DP düşmanlığı ve onun kalıntılarına karşı düşmanlık olan bu tavır alıştan CHP yararlanmaktaydı.

Daha sonraları TİP'in kurulması bu durumu değiştirdi. Üniversitelerde kurduğu Fikir Klüpleri aracılığıyla TİP Üniversite gençliğini kendi kontrolü altına aldı. Bu dönemde gençlik içinde Marksizm-Leninizmle temas hemen hemen yok denecek kadar azdı. TİP bu durundan faydalanarak kendi oportünist, pasifist, parlamentarist görüşü ile gençliği etkiledi. Burjuva kanunlarına aşırı bağlılığı gerektiren parlamentarist yolunu "Her şeyi parti bilir" gerçeğini tahrif ederek gizlemektedir. Gençliğin emperyalizme ve faşizme karşı aktif kitle hareketlerini pasifize etmeye çalışıyor İKİ ve onu "faşizm gelir" demagojisiyle frenliyordu.

TİP'in bu pasifist ve parlamentarist görüşüne karşı ML'i biraz daha iyi kavranmış olan Üniversite gençliği, FKP içinde o döneme göre devrimci bir muhalefette yürüttü. Ama çok geçmeden bu muhalefete bir başka yanlış görüş damgasını vurdu. Gençlik hareketini uzun zaman kendi isteği doğrultusunda kanalize etti.

Bu dönemde TİP'in pasifizmine ve parlamentarist görüşüne karşı cuntacı bir muhalefet yürüten Mihri Belli uzun bir dönem cuntacı özünü gizleyebilmiş, TİP'in ideolojik sahasından kurtulmuş olan Üniversite gençliğini sözde proleter devrimci olduğunu söyleyerek kontrolü altına almıştır.

Mihri Belli'nin TİP'e karşı yürüttüğü muhalefet özünde TİP'in savunduğu görüşlerden farklı değildir. TİP burjuva parlamentosundan "Sosyalist bir Türkiye" çıkaracağını söylüyor; Türkiye'nin demokratik devrim aşamasını tamamladığını ve kapitalist bir ülke olduğunu, baş gelişkinin burjuvazi ile proletarya sınıfları arasında olduğunu, bunu çözecek yolda "Türkiye'ye has güller yüzlü bir sosyalizm" olduğunu iddia ediyordu.

Oysa ki, ML çağımızda artık, burjuva demokratik devrimlerinin, burjuvazi tarafından yapılmasının imkansız olduğunu; kapitalizmin emperyalizm aşamasına geçtiği ve çağımızın proleter devrimleri çağı olduğunu öğretiyordu. Çünkü emperyalizm bir dünya sistemi olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin iktisadi gelişmelerini destekliyor; o ülkelerin 19. yy. olduğu gibi, bağımsız, kendi iç dinamiğiyle gelişen, bir kapitalistleşme göstermediğini biliyoruz. Yani kısaca burjuvazi artık devrimci niteliğini yitirmiş, sömürge ve yarı-sömürgelerde, uluslararası tekellerin işbirlikçiliğini yapan karşı-devrimci bir sınıf olmuştur. İşte bu nedenle Leninist kesintisiz devrim teorisinden hareketle, çağımızda, tutarlı ulusal kurtuluşçu, tutarlı demokratik devrimci olan tek güç proletarya ve yoksul köylülüktür. Artık çağımızda sömürge ve yarı-sömürgelerde ulusal kurtuluş savaşları, demokratik halk devrimleri ve proleter devrimleri, proletarya önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde gerçekleşecektir.

İşte yukarıda belirtilen bu Leninist gerçeği hem M. Belli, hem de Aybar ve buna bağlı olarak Aren-Boran oportünizmi ve H.Kavilcimli grubu tahrif ediyordu. Bu oportünistlerin birbirlerinden farklı Marksinin devlet ve ordu konusundaki görüşünü tahrifte sadece değişik üslup kullanmalarıydı. TİP ve onun elebağlıları, Türkiye'de demokratik devrimin Kemalist burjuvazi tarafından tamamlandığını, parlamentonun buna bir örnek olduğunu iddia ediyorlardı. Anti-emperyalist savaşın da bir ulusal kurtuluş savaşı gerektirmediğini belirtiyorlardı. Onla-

ra göre sosyalistler parlamentoda çoğunluğu sağlayınca, yani "demokratik yoldan" iktidarı ele geçirince, dünya sosyalist blokunun da desteğiyle, emperyalizmi görüşme masalarına oturtacaklarını ve meseleyi barış içinde gözümleyeceklerini söylüyorlardı.

TİP bu oportünist ve modern revizyonist görüşünü Leninizmi daha iyi kavrayan, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine Leninist kesintisiz devrim teorisi ışığında yaklaşmaya çalışan gençliği; "Türkiye'de Filipin tipi bir demokrasicilik oyunu oynandığını", gerçek demokrasinin olmadığını ~~zaten~~ söyleyen M?Belli kendi darbeci amaçlarına kanalize etmenin yollarını buldu.

M.Belli aslında, TİP'in modern revizyonist görüşünün bir başka yönünü tamamlamaktan gayri ~~maksadıyla~~ gayri bir iş yaptığı yoktu. Ama bu görevi son tablilde uzlaştığı TİP'e karşı bir muhalefet maskesi altında yapıyordu. Şimdi bu nasıl oluyor onu açıklayalım?

Çağımızda modern revizyonizmin, özellikle yarı-sömürge ülkeler hakkında, devrimi gerçekleştirmede parlamenter yolun yanı sıra; burjuva ordusu içinde bazı "yurtsever subayların" gerçekleştireceği "anti-emperyalist bir darbe aracılığıyla işbirlikçi burjuvazinin iktidardan uzaklaştırılabileceğini; ve böylece kurulu düzenin tedricen, yavaş yavaş gerçekleştirilecek reformlar yoluyla sosyalizme geçilebileceği gibi, son derece yanlış, anti-Marksist, anti-Leninist bir görüşü, burjuva devleti konusundaki ML teorisiyle taban tabana zıt bir görüşü geliştirmektedir. Bunu bir başka şekilde ifade edersek, modern revizyonizme göre burjuva demokratik devrimlerini tamamlanmadığı ülkelerde, "demokratik ve anti-emperyalist" bir darbeyle demokrasi ve bağımsızlık tamamlanacak; böylece de ülkede kapitalizmin gelişmesine engel teşkil eden güçler temizlenecek ve de ülkede gelişen kapitalizm sorunlu olarak proletaryaya da geçicilik ve nitelik bakımından geliştirecektir! Ardından da "kendisi için sınıf olma" bilincine ulaşan proletarya parlamenter yoldan sosyalizmi gerçekleştirecektir.

İşte ülkede modern revizyonizmin birinci tezinin savunuculuğunu ve pratikte uygulayışahlığını TİP üstlenmişken; ikinci şekildeki sözde devrim sözde reformculuk olan tezini de M?Belli ve bir başka üslupla H.Kivircimli savunmaktaydı.

M.Belli "Filipin tipi demokrasi şartlarında, "proletarya partisi inşa edilemez" derken özünde Leninizmin proletarya partisi her şart altında yaratılacağı konusundaki doğru ve evrensel tezini, darbeci amaçları için reddediyor, ve birçok iyi niyetli proleter devrimciyi parti örgütlemesi yönünde yapması gereken çalışmalardan uzaklaştırıyordu. M.Belli demokratik halk devrimi ve ulusal kurtuluş savaşlarıyla ilgili ML'in tezini tahrif etmekle revizyonizmin devrim ve ulusal kurtuluş hakkındaki reformcu görüşlerinin borazancılığını yapıyordu. O aslında bu dönemde gençliğin emperyalizme ve faşizme karşı aktif mücadele azmini, yani anti-emperyalist kitle hareketlerini, küçük-Burjuva ve burjuva demokratlarının gerçekleştireceği bir darbeye zemin hazırlamak için kullanmak istiyordu.

Ama devrimci gençliğin aktif anti-emperyalist mücadelesi nasıl TİP oportünizminin ipliğini pazara çıkardıysa, M.Belli revizyonizminin ipliğini pazara çıkarmakta da gecikmedi. 1969 yılının Ocak ayının yapılan 3.FKF Kurultayında:

"Fikir Kulüpleri Federasyonu bilimsel sosyalizmi kendesine eylem kılavuzu edinmiş gençliğin örgütüdür, gençliğin örgütü olarak, FKF bilimsel sosyalizmin Türkiye gibi yarı-bağımsız yarı-feodal ülkeler için, örgütlediği emperyalizme ve onun yx yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi yolunda mücadeleyi görev bilmıştır."

gibi devrimci bir ilkeyi kendisine eylem kılavuzu edinmesi ve bu noktadan hareketle gerçekleştirdiği kitle hareketleri FKF'yi ve daha sonraları DEV-GENÇ'i revizyonizmin ve oportünizmin etkisinden arındırdı.

Çok geçmeden de M.Belli'nin milliyetçi ve güven tavrını açığa çıkardı. Enver Hoca Yoldaş şöyle diyor:

"Marksist-Leninistler gençlik ve aydınların sol hareketlerine büyük bir dikkat gösterirler ve bu hareketlerin zaaf-larını gözardı etmeksizin onları doğru devrimci tutuma sokmak ve burjuva, küçük-burjuva ve revizyonist ideolojilerin etkisinden kurtarmak için mücadele ederler."

Fakat biz, kendi yakın geçmişteki gençlik hareketlerimiz açısından bak-tığımızda, çegitli anti-emperyalist ve anti-faşist kitle örgütlerinin doğru ideolojik denetimden uzak kalmasının başlıca nedenleri; tutarlı bir proletarya partisinden yoksun oluyunuz idi. Bu eksiklik anti-faşist bir kitle örgütü olan Dev-Genç'i de etkilemiştir.

Bütün bu zaaflarıyla birlikte, özellikle 1960 sonrası gelişen ve Dev-Genç hareketiyle 12 Mart sonrasında noktalanmış gençlik hareketleri devrimci hareketimizin saygıyla anılacak tarihi bir dönemidir. Yurtsever devrimci gençliğimiz birçok şehitler vererek devrim yolunda üstüne dü-ğeni fahişasıyla yamıştır. Dev-Genç'in kendiliğinden gelme işçi ve köylü harekelerine katılması devrimci gençliğin anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesiyle, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist x mücadelesini birleştirmekte izlenmiş gereken ikili görevden birini teşkil ediyordu. İkinci görevi olan ideolojik ve politik çalışmaya ye-teri kadar önem vermesi, gençlik hareketine, devrimci hareketin ge-neli açısından büyük zaafılar getiriyordu. Bu zaafılar sadece gençliği değil, devrimci hareketin bütünü de etkilemiştir. Yalnız bu noktaya değinirken unutulması gereken şu hususa da belirtmek; kalıcı politik çalışmanın esaslı yapıla ağı komününe açıklık getirmesi bakımından önemlidir. Biz Marksistler biliriz ki, tutarlı ve kalıcı bir politik çalışma ancak profesyonel bir örgüt tarafından, özellikle burjuva em-penlerinin işlerliği dışındaburjuva iktidar ve devletine karşı, devrimci şiddetin gerekliliğini kabul eden bir parti örgütü tarafından ve onun denetimi altında bulunan organ ve kadrolarca yapılabilir. Dev-Genç'in durumuna bu açıdan baktığımızda onun yapmış olduğu ideolo-jik ve politik kitle çalışmaları, örgütlenme modeli ve militanlarının temsilcileri açısından ancak onu gerektirir ve onu yapabildi.

Dev-Genç'in savunulması ve bugünde üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir yönü de gençliği faşist saldırılara karşı, gücünün yettiğince, aktif bir şekilde savunmasıdır. Ama bu savunma o dönemde belli bir sistem dahilinde, kontrollü bir şekilde geliştirilmediği için, kaba kuvvete tabi olduğu getirdi. Militanların ideolojik ve politik düzeylerine bakıl-bakılmadan, onların sınıf kimine önem veren bir seçme ön plana alın-madı. Faşist saldırılara karşı gençliğin aktif bir şekilde korunulması bir kadro hareketi olarak görüldü. Bu anlayış, zamanla faşist saldırı-larla yoğunlaşması sonucunda, Dev-Genç ile geniş gençlik yığınları arsında bir kopukluğu getirdi. İdeolojik ve politik yönden yeteri kadar eğitilmeyen geniş gençlik yığınları, bu saldırıların yoğunlaşması kar-sısında yığılılığa düştü.

Faşizme karşı en geniş gençlik yığınlarının ayağa kaldırılması, önce faşizmin sınıfsal muhtevasının ve onun dünya çapında sürdürdüğü cana-varlığının kitlelere anlatılmasıyla başlar. Faşizme karşı mücadeleyi amaç edinen bir demokratik kitle örgütü önce kapılarını faşist olma-yan tüm güçlere açık tutmalıdır. Onlara faşizmin sadece devrimcilere ve sosyalistlere karşı olmayıp, özünde halka karşı olduğunu anlatmalıdır."

Dev-Genç bu anlamda gerekeni yapmakta yetersiz kalmış ve kendi tabanı da ideolojik ve politik çalışmayı ihmal etmiştir. Bu zaafımızca gençlik hareketine önce sağ sonrada "sol" oportünizmin getirdiği bir zaaftır. Çünkü pasafizmi kendine amaç edinmiş olan ve parlamentarizme bel bağlayan sağ oportünizm, savunduğu ideolojinin özü gereği Marksist-Leninizmin kitlelerce kavranılmasına karşıdır. O elinden geldiğince ML'i tahrif etmenin yollarını arar. Gene bunun tam karşıtı olan ama

Özünde birbirine sıkı sıkıya bağlı olan sol oportünizme de, insanın bilincinin önemini reteden, görünüşte subjektif unsurların varlığını abartan (bu abartış aslında subjektif unsurların önemini retedmiştir) bir anlayışı geliştirir. Bu anlayış insanla silah arasında, objektif duruma subjektif durum arasında'ki bağları iyi kavrayamamaktan ileri gelir. Bu anlayış ideolojik ve politik çalışmayı her dönemde talfih bir mücadele biçimi olarak görür. İşte bu nedenlerden dolayı gençliğin idari ideolojik eğitimi önce sağ sonrada sol oportünizme tarafından engellenmiştir. Bugün gençliğin eğitilmesi ve devrim davasına kazanılması için geçmişte ders alarak, gençlik kitlelerini hem pratik mücadele sahalarında, hemde ideolojik sahada eğitemiz gerekmektedir. Bu görevi başarıyla yapabilmek için, ideolojik çalışmayla, pratik mücadelenin birbirinden ayrı, birbirine karşı seylernig gibi değerlendirmekten kaçınmamız gerekmektedir. Bunun içinde pratikle teori arasındaki diyalektik bağı iyi kavramamız şarttır.

Bugün kuracağımız demokratik kitle örgütünde tabanımız olan anti-faşist gençlik kitlelerini bilinçli devrimciler haline getirecek bir eğitim programını uygulamamız gerekmektedir.

Biz yakın geçmiş gençlik hareketleri açısından genel çizgileri iyle böyle değerlendiriyoruz. Şimdi birde revizyonistler ve oportünistler yakın geçmiş açısından gençlik hareketlerini nasıl değerlendiriyorlar ona bakalım. Bugün revizyonist ve oportünist mihraklar yakın geçmişini değerlendirmeleri bakımından iki noktada kümelenebilirler.

1)geçmişte her şeyi provakasyon ilan eden ve her şeyin emperyalizmin kontrorollü altında geliştiğini söyleyen görüş.

2)Gençliği bir sosyal sınıf gibi değerlendirip, onu üçü güç ilan etmeye kadar varan görüş.

birinci görüş tamamen reformculuğun yaydığı teslimiyet ve geçmiş inkârı getiren bir görüştür. Bu görüş geçmişte ve bugünde TİP, yine şimdi TSİP vb. revizyonistlerce savunulmaktadır. Bu görüş gençlik hareketlerini pasifize etmeye çalışanların görüşüdür. Bu görüşü savunulara göre faşizm, anti-faşist güçlerin aktif mücadelesine bir tepki olarak gelmektedir. Onun için biz yurt-sever ve devrimciler, faşizme karşı kitleleri aktif bir mücadele içine sokmaktansa, var olan reformcu bir düzen partisinin kuyruğuna takılalım ve onlarla burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmesine yardımcı olalım. Oysa'ki M-L bu yolla faşizmin vede genel olarak burjuvazinin tarih sahnesinden silinmeyeceğini dünya devrimci hareketinin pratiği içinde defalarca ispatlamıştır. Bu yolla faşizmi yıkamayız. Ancak onun suratını gizlemesine ve halkı aldatmasına yardımcı oluruz. Gene M-L bize faşizmi ve emperyalizmi yenecek tek gücün örgütlü kitle hareketleri olduğunu öğretir. Gene kökü uluslar arası moderin revizyonizme kadar uzanan bu görüş geçmişte toptan bir provakasyon olarak ilan etmektedir. Bu anlayış iki şekilde ortaya çıkmaktadır. Birinci anlayışa göre burjuvazinin mücade ettiği sınırlar dışında oynamak provakatorlüktür. İkinci anlayışa göre karşı-devrimci güçler açık bir faşist diktatörlük hesapları peşindeyken ve faşist güçler bizden daha mükemmel örgütlüyse aktif kitle hareketleri istemek ve bu yönde hareketler geliştirmek faşizmin oyununa gelmektir. Bu iki tür anlayışta yanlış ve sağ oportünizmin bir tezahürüdür. Özellikle ikinci anlayış kitle her hareketlerine birazda aşırı mükemmelliyetçi bir bakışın ürünüdür. Oysa'ki kitle hareketleri soyut anlamda provakasyon hareketleri olamaz. Fakat şu anlamda bazı yanlışlıklar söz konusu olabilir:

Örneğin, gençlik hareketlerini alalım. Anti-Faşist gençlik hareketiyle, halkımızın anti-faşist hareketini bir uyum içinde geliştirmesek ve gençlik hareketlerine örgütlü halk hareketinin bir parçası olarak görmezsek gençlik hareketi kendi içinde bir sarmaya, yani sağ yada sol oportünist bir çizgi izleye bilir. İşte bu anlamda gençlik hareketi yanlış bir rota izleye bilir. Yoksa emperyalizmin denetlediği bir provakasyon hareketi olduğu için yanlış bir rota izlenmez. Zaten meseleye bu açıdan bakmak, emperyalizmin gücünü abartmaktan başka bir şey değildir.

Yine gençliğe, bir başka yanlış bakışta, onu örgütlenmede tek kadro kaynağı olarak gören zihniyettir. Bu o zihniyetin örgüt anlayışın-

daki sakatlıktan gelmektedir. İşçi sınıfı örgütünü, küçük burjuva bir temele oturtmaktan öte bir şey olmayan bu anlayış, sadece kendisine zarar vermekle kalmayıp, devrinci hareketin bütününe de zarar vermektedir. Gençliği tek kadro kaynağı olarak gören bu anlayış, özellikle bu gün geçmişi değerlendirirken, yani DEV-GENÇ hareketine bakışlarında açığa çıkmaktadır. Onlar, TİP ve M. Belli'nin verdiği zaafıların yam-başında belirtilmesi gereken şu noktaya hiç değinmemektedirler.

Geçmişte gençlik hareketlerine anti-faşist ve anti-emperyalist bir kitle hareketi olarak bakılmadı, onun özünde ağır basan yönünün demokratik bir hareket olduğu unutuldu. Öyle ki devrinin strateji ve taktiğini o hareketlere göre tayin etme eğilimine kadar varıldı. Bunda sonunda subjektifizmin doğmasına yol açan etmenlerden biri oldu. Örneğin 12 Mart sonrası hareketi ilks önce şehirlerde başlatmalarının anı, objektif nedenlerinden birinde Dev-Genç'in şehirlerde yürüttüğü şiddet hareketlerinin yarattığı etkiye bağlanmaktadır.

"Küçük burjuva anlamda da olsa Dev-geç'in büyük şehirlerde yürüttüğü şiddet hareketleri ve de kitle eylemleri daha sert ve daha üst düzeyde silahlı eylemlerin yadırganmayacağı uygun bir ortam yaratmıştır." (Kesintisiz Devrim. M.Ş. N.Ç)

Bu son derece subjektif bir değerlendirmedir. M-L'in silahlı mücadele anlayışı devrim anlayışına göre tespit edilir. Yani demokratik halk devrimi, proleteryanın İDEOLOJİK-POLİTİK- ÖRGÜTSEL öncüllüğünde köylülüğü temel güç alan bir devrim stratejisi ve buna bağlı olan bir savaş stratejisi izler. Yani bu demektir ki, bir eylem kendi sınıf platformuna oturtulursa başarıya ulaşabilir. Biz İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİPAKINI temel alan proleterya önderliğinde bir DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ yapmak istiyor sak, devrim stratejimizi ve buna bağlı olan savaş stratejimizi sınıfın temeli olarak aldığımız işçi sınıfı ve köylülüğün objektif ve subjektif durumuna göre tesbit eder, ona uygun eylem tipleri geliştirir ve kopar koyarız. "Küçük burjuva" anlamda yürütülen şiddet hareketleri ancak o sınıfın devrinciliğine temel alına bilir. İste bu platformdan bakıldığında için Dev-Genç'in yürüttüğü mücadele subjektif bir değerlendirmeye ayrı abartılıydı. Bunun sebeplerinden en önemlisi gençliğin teşkilatlanmasını kendi gurup veya fraksiyon teşkilatlanmalarına temel almanın getirdiği bir zaafıdır. Gençlik özellikle bu noktaya dikkat göstermelidir. Çünkü aynı tehlike bugün de söz konusudur. Bu teşkilatlanma anlayışı mahkûm edilmedikçe gençlik devrinci hareket içinde doğru çizgisini bulamayacaktır. Bu anlayış bugün sözde gençliğin anti-faşist kitle örgütünün yaratılmasını savunuyormuş gibi görünerek ortaya çıkmakta ve ayrılıkçı örgütlenmeye karşı çıkıyormuş gibi görünmekle birlikte, istediği anti-faşist kitle örgütü kendi fraksiyonunun kontrolden altında bir kitle örgütüdür ki, bu tip bir örgütün tabanı ne kadar geniş olursa olsun, diğer dar fraksiyon örgütlerinden özünde pek farkı yoktur.

M-L'in sınıf tahlili, bize, gençliğin sosyal bir sınıf değil, toplumdaki bütün sınıflardan gelen, sosyal bir kategori olduğunu öğretir. Bu anlamda gençlik içinde, özellikle öğrenci gençlik içinde, aydın sınıfın getirdiği bir yağın zaafı vardır. Onları ayrı ayrı fraksiyon örgütlerinde örgütlemek yerine, tek bir kitle örgütünde toparlamak gerekir.

TİP'in aldığı gibi gençliği "işçi sınıfı sosyalistleri" ve anti-faşist ve anti-emperyalistler şeklinde bir ayrımdan hareketle, ayrılıkçı teşkilatlanma önermek ne kadar yanlışsa, DGB'nin de ayrılıkçı örgütlenme pratiği en az o kadar yanlıştır. Yine buna bağlı olarak sözde geniş kitle örgütünden yana görünüp, fakat sözde gençliğin kitlevi örgütüne sekte vuracak olan gurup tahakkümünde en az o iki anlayış kadar tehlikelidir. DİMİTRİF yoldaş Bulgar sosyalist gençliğine bu konuda şunu söylemektedir. Sosyalist gençlik teşkilatlarının sekterliğinden bahsederek:

"Bunların temel hataları bir sosyalist partinin çalışma şekillerini ve metotlarını kopye etmeleridir. Komşomol hiç bir zaman bir sosyalist parti değildir. Bunu unutmamalıyız.

Onlar bu örgütün kendine has özel görevleri olan bir örgüt olduğunu önemsemiyorlar. Onların çalışmaları, eğitim ve mücadele metotları ve şekilleri gençliğin günlük somut çığışına ve gereksinmelerine cevap vermemelidir." Diyor. Bizim de anti-faşist gençlikle, sosyalist gençliğin teşkilatlanmasında Dimitrof'na belirttiği bu noktaya özellikle dikkat göstermemiz gerekmektedir.

HAKİM SINIFLARIN GENÇLİK ÜZERİNDEKİ OYUNLARI.

Biz gençliğin özellikle de öğrenci gençliğin somut sorunlarıyla ilgilenmeli, onları faşizmin saldırısına karşı gücümüzün yettiğince korumalıyız. Faşizm onu bir yandan iğrenç sövenizm ve ırkçılık demagogisiyle avlarken, bir yandan bazı yoksul sınıf kökenli gençliği besliyor, ve onun bazı sorunlarıyla ilgilenerek onu kendi sınıfına karşı düşmanca bir tavrın içine itiyor. Dimitrof bu konuda bize şunu öğretiyor:

İnimsiz

"Şu veya bu biçimde faşist ve onun çeşitli gösterilerinin etkisi altında kalmış olanları, Vatan cephesinin davasında kazanmak için delillerle ve ikna yolu ile çalışmak gerekir. Bu alelade ajitasyondan daha güçtür. Fakat kesin olarak zorunludur."

Fakat bu iş özellikle yüksek öğrenim gençliği için daha zordur. Çalışan emekçi gençlik için gerici ideolojinin etkisinden uzaklaşmak daha kolay ve daha çabuk gerçekleşir. Çünkü o hayatın sağlam pratiğiyle karşı karşıyadır. Oysa öğrenci gençlik gerici ideolojinin etkisinden kolay kolay uzaklaşamaz. Çünkü onun kafası çeşitli safsata ve dogmalarla doludur.

Bunun yanı başında hakim sınıflar gençliği sadece faşizm ve koyu ırkçılık ideolojisiyle aldatmazlar. Daha başka ideolojilerle de avlamaya çalışırlar. Örneğin çeşitli kültür biçimleriyle onu defenere etmeye ve hayatın pratiğinden uzaklaştırmaya çalışırlar. Bu iş içinde emperyalizmin kozmopolit kültüründen yararlanırlar. El altından alkolizmi ve esrar-keşliği yaygınlaştırırlar. Hippî felsefesini teşvik ederler.

En önemlisi de hakim sınıfların gençliğin mücadelesi hakkında yutturmaya çalıştıkları yalandır. Onun mücadelesinin sınıfsal özünü kamufle etmek için, bu mücadelenin genç olmanın verdiği, hırçınlığa bağlı bir şey olduğunu, eski kuşağın değer yargılarına karşı gösterilen bir tepki olduğunu yaymaya çalışmaktadır. Gençliğin düzene karşı çıkışını ve bu yolda verdiği mücadeleyi nesiller arası bir mücadeleymiş gibi göstermeye çalışır. Biz devrimciler, faşizmin ve hakim sınıfların bu görüşlerini gençlik kitlesi içinde kesinlikle mahkum etmeliyiz.

BUGÜN GENÇLİK HAREKETİNE NASIL BAKIYORUZ

Bugün gençliğin pratiğini de değerlendirerek gençlik hareketini sınıf mücadelesinin ve anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin bir parçası olarak görmeliyiz. Gençliğin önemini iyi kavramalı ama onu herşey gibi görme yanlışlığına düşmemeliyiz. "Gençlik kimden yana ise gelecek onundur." sözünü unutmamalı ve gençliğe gereken önem vermeliyiz. Gençliği örgütlemeli ve onunla örgütlü mücadelesini, halkın örgütlü mücadelesinin bir parçası olarak değerlendirmeliyiz. Gençliğin eğitimine önem vermeli ve onu sağ ve "sol" oportünizmin etkisinden uzak tutmalıyız. Biz devrimciler, gençliğin çeşitli günlük sorunlarıyla ilgilenmeli ve onun düzenle çelişkilerini iyi değerlendirerek bilinçlenmesine yardımcı olmalıyız. Öğrenci gençliğin örgütlenmesini ele & aldığımızı göre, pratik olarak onun demokratik Üniversite, kredi, yurt vb. sorunlarını çözmeye yönelik eylemler düzenlenmelidir. Bu eylemleri anti faşist, anti-emperyalist bir özde birleştirmeye çalışılmalıdır. Gençliğe ku tuluşunun, halkın kurtuluşuyla birlikte olacağı gerçeğini iyi kavramalıyız.

Bugün revizyonist ve oportünist mihraklardan bazıları gençliğin mücadelesini örgütsel olarak geniş bir tabana oturtmaktan özelliikle kaçınıyorlar. Buna karşılık gençliğe ya pasifizmi yada bunun tam karşıtı olan, halkın mücadelesinden uzak bir mücadele anlayışı öneriyorlar. Bu anlayış sadece halkın mücadelesi açısından değil, geniş gençlik yığınlarının katılması açısından da bakılınca; Gençlik yığınlarından nekadara uzak ve kopuk olduğu anlaşılıyor. Bizim bugün bu her iki yanlış eğilime de kesinlikle karşı çıkmanız gerekmektedir.

Bir de gençliğin örgütlenmesine kendi fraksiyon örgütlenmesine tabi kılma isteyen gurubun gençlik eylemlerinde dar gurupcu ve sektör bir tavır söz konusudur. Bu kişiler gençlik meselesine, ya biz yaparız ya da yaparmayız anlayışıyla yaklaşmaktadırlar. Bu konuda Devrimciler şu noktayı hiç unutmamalıdır. Meseleleri ele alırken daima çoğunluk açısından düşünmeli, birleşe bildiğimiz bütün güçlerle birleşmeliyiz. Bu konuda MAO'nun şu sözünü önemle kavramalıyız. İş birliği ve birlik konusunda Mao şöyle diyor:

"Komünistler, düşmana karşı mücadelede kitlelere öncülük ederken, durumu bir bütün olarak ele almalı halkın çoğunluğu açısından düşünmeli, ve müttefikleriyle birlikte çalışmalıdır. Kısmi çıkarlarına bütünü çıkarlarına tabi kılma ilkesini kavramalıdır. Eğer bir öneri, kısmi bir durum için uygun, ama durumu bütün için uygun düşünülüyorsa, kısım bütüne öncelik tanınmalıdır. Bunun aksine, öneri kısım için uygun olmayıp mesele bir bütün olarak ele alındığında uygun oluyorsa, gene kısım bütüne öncelik tanınmalıdır. Durumu bir bütün olarak görmekten kastedilen budur. Komünistler hiç bir zaman kendilerini halkın çoğunluğundan ayırmamalı, ve ya sadece bir kaç ileri topluluğu, tecrit edilmiş, ve aceleci bir ilerlemeyle yöneterek halkın çoğunluğunu ihmal etmemeli, ilerici unsurlarla geniş kitleler arasında yakın bağlar kurulmasına öncülük etmelidirler. Çoğunluk açısından düşünmekten kastedilen budur. Nerede bizimle işbirliği yapmak isteyen demokratik partiler veya kişiler varsa, komünistler için doğru olan tavır, meseleleri onlarla konuşmak, ve birlikte çalışmaktır. Gelişigüzel karar alıp, kesin eylemlere girişmek yarıya ve müttefiklerimize önem vermemek yanlıştır. İyi bir komünist durumu bir bütün olarak ele almalı, çoğunluk açısından düşünmekte, ve müttefikleriyle birlikte çalışmada iyi olmalıdır." Bizim de gençlik hareketlerine

pratik ve örgütlenmede bu ilke ışığında bakmanız gerekmektedir. Kılıkcılık ve tekkecilik anlayışından uzaklaşmamız şarttır. Özellikle sosyal demokrat gençliğe karşı olumlu bir tavır takınmalıyız. Biz de Dimitroff yoldaşı gibi "Avang tehlikesine karşı, faşizme karşı, kapitalist sömürüye karşı, sosyalist gençlik ile elele yürüyen sosyal demokrat gençliği kutluyoruz." Fakat bu konuda sağ ve sol oportünizm yanlı bir kavrayışın içindedir. Sağ oportünizm sosyal demokrasiyle aramızdaki farklılığı gözardı eden, ilkesiz ve uzlaşıcı bir birliği savunurken; Sol oportünizm de sektör, ve sosyal demokrasinin anti-faşist demokrat yönünü görmemezlikten gelmektedir. Uzlaşmaz bir tavır izlemektedir. Biz sosyal demokrasiyle aramızdaki farklılığı unutmadan, ve de onun demokrat yönünü ortaklığımıza temel alan bir eylem birliğini geliştirmeli ve yaratmalıyız.

GENÇLİK NASIL BİR MODEL ÜZERİNE
TEŞKİLATLANMALIDIR.

Gençlik anti-faşist, anti-emperyalist bir temelde demokratik ilkelere bağlı, merkeziyetçi yanına durmadan sağlamlaştıran bir model üzerine teşkilatlanmalıdır. Bu teşkilatlanma faşist olmayan tüm gençlik yığınlarını kapsama içine almak için çalışmalıdır. "Gençliği devrimciler"

ideolojiyle eğitmelidir. Enkeki gençliğide teşkilatlanmalı ve mahali gençlik teşkilatlarının kurulmasına yardımcı olmalı ve bunu teşvik etmelidir. Kendi içinde farklı görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi esas alan bir mücadele şeklini geliştirmelidir. Farklı görüşleri sindirmek a amacıyla onlara karşı zor kullanmaktan ve de tabandan tecrit etmek için demogoji ve dedikodu yollara baş vurmaktan kaçınılmalıdır. Birliği yaratmak için ilke-empoze etmek yerine, oturup birlikte ilkelerin yaratılmasına çalışılmalıdır. Örgütün belirli bir grup veya fraksiyon örgütü şekline dönüşmesine mücade edilmemelidir. Örgüt devrimci ilkelerini ıy- gında, tabanı için ve genel olarak halk için gerekli olan eylemlere ün- derlik etmelidir. Bu tip örgütlerin nasıl çalışacağı konusunda Dimitrov yoldaş şöyle diyor:

"Çalışmalarınızda şu ilke den hareket etmelisiniz: Yöne- timde büyük bir merkezîyet, çalışmalarınızda ise en ge- niş ademi merkezîyet. Yani ideal, aynı hattı gerçek- leştiren bir merkezîleştirilmiş yönetim gereklidir. (omun bir yumruk gibi olması gerekir.) Ve pratik ça- lişmanın, örgüt çalışmalarının, ajitasyon ve propagan- dananın ise, en geniş gençlik kitlelerini de kucaklaya- bilmesi için, ademi merkezîleştirilmiş olması gerekir. Genel hat bilindiği, yönetim kurulunun direktifleri - bilindiği taktirde, onların başarıyla yerine getiril- mesi için herkesin bulunduğu yerde, ayrı bir örgüt, en büyük bir yaratıcı atılım, güç ve hüner göstermesi gerekir."

Bugünlerde kendi dar tekkeci örgütlenmelerini haklı çıkarmak için bu tip örgütlerin işleyeceğini, iki başlı bir nitelik göstermesinin, yani sosyalistlerle demokratların aynı örgütte bulunmalarının istenmesi olduğuna benzer bazı teoriler geli tirilmektedir. Bu teorilerin amacı kendin dar tekkeci örgütlenmelerini haklı çıkarmak için uydurulan pa- layaradan başka bir şey değildir. Dimitrov diyor ki:

"Sosyalist gençlikle birleşme ve onunla birlikte ortak ve birleşik örgütler kurma yolunda korumadan yürüdünüz. Anti-faşist gençliğin tüm güçlerinin birleşmesi yolun- da cesaretle yürüdünüz."

Ve gene Dimitrov yoldaş:

"Heretentinizin en önemli görevi olan bütün faşist olma- yan gençliğin güçlerini, en başta içi gençliğini güç- lerini birleştirme görevini, sosyalist gençlikle bir- lif kurma görevini, yerini getirmek için gerekli olan en doğru yolları bulmayı be- aracağınızı umarız."

Dikkat edilirse Dimitrov burada, sosyalist gençliğin ayrı bir örgüt, an- ti-faşist gençliğin ayrı bir örgüt kurmasına önermiyor. Bunun tam tere- sine anti-faşist gençlikle sosyalist gençliğini ortak örgütünü kurma yollarını arayıp bulunmasını öneriyor. Çünkü gençlik hareketi- nin devrim açısından geleceğinin bu tip örgütlenmeler yolu ile garanti altına alınabileceğini biliyoruz.